

βρωμοκούφαρο τό, Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα καὶ κουφάρι.

Ὑβριστικῶς ὁ παχὺς καὶ ἄχρηστος ἄνθρωπος.

βρωμολάχανο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ λάχανο.

Τὸ φυτὸν ἀγριοκαρδαμούδα 1, ὁ ἰδ.

βρωμολεπουτῆς ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ λεπουτῆς. Διὰ τὸ β' συνθετ. ἰδ. ΠΓεννάδ. 160.

Τὸ φυτὸν atriplex rosea.

βρωμολιμένας ὁ, Ρόδ. βρωμολιμνῶνας Μεγίστ. βρουμουλιμνῶνας Σάμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ λιμένας.

Λιμὴν τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα βρωμοῦν ἔνεκα τῆς στασιμότητός των. Τὸ Βρωμολιμνῶνας καὶ ὡς τοπων. Λυκ.

βρωμολίμνη, ἰδ. βρωμο - 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Κρήτ. (Μονοφάτ.) Πελοπν. (Ἀργολ.)

βρωμολογία ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμολόγος

Αἰσχρολογία, αἰσχροὶ λόγοι. Συνών. βρωμόλογο.

βρωμόλογο τό, σύνθηθ. βρωμόλοο Ἄνδρ. κ. ἄ. βρουμόλογον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ λόγια πληθ. τοῦ λόγος. Ὁ ἐνικ. βρωμόλογο εἶναι νεώτερος σχηματισμὸς ἐκ τοῦ πληθ. βρωμόλογα.

Βρωμολογία δ ἰδ.: Λέει βρωμόλογα. Δὲν κάνει τὸ παιδί ν' ἀκούῃ βρωμόλογα ἀπὸ τὰ παλαιόπαιδα. Τοῦ πεῖνα βρωμόλογο καὶ τὸν ἔκανε νὰ θυμῶσῃ, Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημολογία, ἀτσαλοκουβέντα, ἀχρειογλωσσία.

βρωμολόγος ἐπίθ. πολλαχ. βρωμόλογος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Ὁ λέγων λόγους αἰσχροῦς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρωμόγλωσσος.

βρωμολογῶ πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμολόγος.

Λέγω αἰσχροῦς λόγους, αἰσχρολογῶ.

βρωμολούλουδο τό, σύνθηθ. βρουμουλούλ'δου βόρ. ἰδιώμ. βρωμολέλουδο Εὔβ. (Αὐλωνάρι.) Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ λουλούδι, παρ' ὃ καὶ λελούδι.

1) Ἄνθος εὐτελὲς σύνθηθ.: Ἄσμ.

Σωπάτε, βρωμολούλουδα καὶ βρωμοχορταράκια, τί ἐγὼ εἶμαι τὸ τραγιάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο Πελοπν. 2) Ἄνθος λευκὸν καὶ ὑδροχαρὲς ὁμοιον μὲ τὸν κρίνον, περὶ τοῦ ὁποῖου πιστεύεται ὅτι μόλις τὸ ἴδουν αἱ ὀρνίθες παύουν νὰ γεννοῦν Εὔβ. (Αὐλωνάρι.)

βρωμολυγαρῆς ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ λυγαρῆς.

Τὸ φυτὸν βρωμοκλάδι, ὁ ἰδ.

βρωμολυγῆς ἡ, Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Μάν. Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ λυγῆς.

Βρωμολυγαρῆς, ὁ ἰδ.

βρωμομαρῆς ἡ, πολλαχ. βρουμουμαρῆς Στερελλ.

(Αἰτωλ.) βρωμομαῖρα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ τοῦ ὄν. Μαρία.

1) Εἶδη ἐντόμων δυσόσμων α) Ἡ σκολόπενδρα ἡ ζωνωτὴ (scolopendra cincta) τῆς τάξεως τῶν μυριαπόδων (myriapodes) ἐνθ' ἄν. Συνών. πολυποδαροῦσα, σαρανταποδαροῦσα, χίλιοποδαροῦσα. β) Ἐπιλάχνη χρυσομελίνα (epilachna chrysomelina) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera) ἐνθ' ἄν. Συνών. βρωμοῦσα, μαρουδιά. 2) Μεταφ. γυνὴ ἀναιδὴς Λευκ.: Γνωμ.

Κάθε γάμος καὶ τραπέζι | κ' ἡ βρωμομαρῆς 'ς τὴ μέση.

[**]

βρωμολόχα, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόμουρος ὁ, Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Τὸ φυτὸν βρωμοβυζάκι 1, ὁ ἰδ.

βρωμοπαρούτι, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμομπούρδουλας ὁ, Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ μπούρδουλας.

Ὁ κύνθαρος ὁ κατασκευάζων ἐκ κόπρου μικρὰς σφαίρας καὶ κυλίων αὐτάς διὰ τῶν ποδῶν εἰς τὴν φωλεάν του, κοπροκύνθαρος: Παροιμ.

Οὐλ' κί οὐλ' | κ' οἱ βρωμομπουρδούλ'

(ἐπὶ ἀνθρώπου οὐτιδανοῦ θέλοντος ν' ἀπονέμῃ εἰς ἑαυτὸν τιμὴν, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἄξιος).

βρωμόμυγα ἡ, κοιν. βρουμόμυια Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ μυγα.

Εἶδος μεγάλης μυίας. Συνών. κρεατόμυγα, σκατόμυγα.

βρωμομυρισμένος ἐπίθ. Ἡπ. (Κόνιτο.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα καὶ τοῦ μυρισμένος μετοχ. τοῦ ρ. μυρίζω.

Ὁ ὄζων κακῶς, δύσοσμος: Ἄσμ.

Λουλούδια βρωμολούλουδα καὶ βρωμομυρισμένα, ἐγὼ εἶμαι ἕνας βασιλικὸς καὶ πάλε δὲν παινεῖσθαι.

βρωμομύρμηγκο τό, ἀμάρτ. βρουμουμύρμηγκου

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ μυρμήγκι.

Μέγας μύρμηξ. Πβ. βρωμο - 6.

βρωμομύτης ἐπίθ. ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ μύτι. Τύπ. βρωμόμυτος παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου βρωμᾷ ἡ μύτι, ὁ ἔχων ὄζαιναν τῆς ρινός. Συνών. βρωμορροθούνης.

βρωμόνερο τό, κοιν. βρουμόνερον βόρ. ἰδιώμ. βρωμονέρι Μύκ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ νερό.

1) Ὑδωρ βρωμερόν, ἀκάθαρτον κοιν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βρωμονέρι καὶ Βρωμόνερο ὡς τοπων. πολλαχ. 2) Διάλυσις φανικοῦ ὀξέος Σύμ.

βρωμοντροπόλογο τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ), ντροπή καὶ λόγος.

Βρωμόλογο, δι' ὃ ἰδ. βρωμόλογο.

βρωμόξιδο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμοξυλεᾶ (Ι) ἡ, Ἄμοργ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ ξύλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ξά.

Τὸ φυτὸν ἀνάγυρος (II), δ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπον *Βρουμουξ'λεα* τοπων. Ἡπ.

βρωμοξυλεα (II) ἡ, Ἰων. (Κρήν.) κ. ἄ. *βρουμουξ'λεα* Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *ξυλεα*.

Βρωμόξυλο, II, δ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βρουμουξ'λεα* τοπων. Μακεδ.

βρωμόξυλο τό, σύνηθ. *βρουμόξ'λου* Β.Εὔβ. Ἡπ. Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *ξύλο*.

I) Τὸ φυτὸν ἀνάγυρος (II), δ ἰδ., Ἡπ. Μακεδ. κ. ἄ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βρωμόξυλο* Πελοπ. (Γορτυν.) *Βρουμόξ'λα* Β.Εὔβ. II) *Ξυλοκόπημα* ἰσχυρόν, δαρκὸς δυνατὸς σύνηθ.: Φρ. *Ἐφαγε βρωμόξυλο* ἡ τοῦ ὄωσα *βρωμόξυλο* ποῦ θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ πάντα. Τοῦ τραυίξα *ἔνα βρωμόξυλο* ποῦ θὰ τὸ θυμᾶται *χρόνια* Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) Συνών. *βρωμοξυλεα* (II). Πβ. *βρωμο* - 6.

βρωμοοικογένεια ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *οἰκογένεια*.

Οἰκογένεια κατωτάτης κοινωνικῆς καταστάσεως, πρόστυχη, φαύλη: *Μὴ παίρνῃς κορίτσι ἀπὸ βρωμοοικογένεια*.

βρωμόπαιδο τό, σύνηθ. *βρωμόπαιδον* Πόντ. (Κερασ.) *βρουμόπιδον* βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *παιδί*.

1) Παιδί ἀκάθαρτον καὶ δυσωδίαν ἀποπνέον Πόντ. (Κερασ.) 2) Παιδί ἀνάγωγον, ἀγυιόπαις σύνηθ.: *Τὰ βρωμόπαιδα ἀναστάτῳσαν τὴ γειτονιά*. 3) Παιδί ἡθικῶς διεφθαρμένον σύνηθ.: *Ἐνα βρωμόπαιδο εὐκόλα παρασέρτει 'ς τὸ κακὸ ἔν' ἄλλο*.

βρωμόπαννο ἡ **βρωμοπάννι**, ἰδ. *βρωμο* - 2.

βρωμοπαππαδιά ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *παππαδιά*.

Ἐντομον πρασίνου χρώματος δύσσομον.

βρωμόπελ-λος, ἰδ. *βρωμο* - 6.

βρωμοπεταλίδα ἡ, Ζάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *πεταλίδα*. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1,10.

I) Ὁξουσα φλύκταινα τοῦ δέρματος ἀνθρώπου. 2) Τὸ φυτὸν ἱπποκρητῆς ἡ μονοπυριτώδης (*hippocrepis unisiliqua*) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*), βότανον ἱαματικὸν τῶν φλυκταινῶν τοῦ δέρματος. [*]

βρωμόπετρα ἡ, Κρήτ. (Κασιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *πέτρα*.

Λίθος ἀναδίδων ὁσμὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς πυρίτιδος.

βρωμοπήγαδο, ἰδ. *βρωμο* - 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βρωμοπήγαδο* Ἀττικ. Ἡπ. Εὔβ. Πελοπ. (Μάν.) *Βρουμοπήγαδον* Μακεδ. Στερελλ. (Παρνασσ.) *Βρωμοπήγαδα* τά, Πελοπ. (Γύθ. Λακων. Μάν.)

βρωμοπήγαδος ὁ, Κωνπλ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρωμοπήγαδο*.

Στοιχειὸ πηγαδιοῦ.

***βρωμοπηλακιά** ἡ, *βρωμοπηλατὰ* Κύπρ. *βρωμοπηλατὰ* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ **πηλάκι* ἐκ παλαιοῦ τινος οὐσ. **πῆλαξ*, ὅθεν καὶ τὸ ἀρχ. *προπηλακίζω*.

Δυσώδης πηλός, βόρβορος. Συνών. *προπηλιά*.

βρωμοπηλιά ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ **πηλεα* ἡ *πηλός* καὶ τῆς καταλ. - *ιά*.

**Βρωμοπηλακιά*, δ ἰδ.

βρωμοπηλιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρωμοπηλιά*.

Ἀποπνέω δυσωδίαν βορβόρου: *Βρωμοπηλιάζει ὁ δοῖρος*.

βρωμοπόδαρα, ἰδ. *βρωμο* - 2.

βρωμοπόδης ἐπίθ. (Ν'Εστ. 22,1641).

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *πόδι*.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ βρωμοῦν τὰ πόδια.

βρωμοπορδαλας ὁ, ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* καὶ *πορδαλας*.

Ἀνθρωπος συνεχῶς ἀποπερδόμενος καὶ δυσωδίαν ἀποπνέων.

βρωμόπουλλο, ἰδ. *βρωμο* - 3.

βρωμόπρασο τό, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *πράσο*.

Φυτόν τι.

βρωμορρίγανη ἡ, Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *ρίγανη*.

Ἀγριόχορτον παράσιτον.

βρωμόρριζα ἡ, ἀμάρτ. *βρουμόρρ'ζα* Θεσσ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *ρίζα*.

Τὸ φυτὸν ἀγριοκέχρι 2, δ ἰδ.

βρωμορρούδι τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *ρούδι*.

Χόρτον ἐδώδιμον.

βρωμορρουθούνης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. *βρωμορρούνα* Μύκ. *βρωμαρρούνα* Σῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρωμα* (ἡ) καὶ *ρουθούνη*.

Βρωμομύτης, δ ἰδ.

βρωμος ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. *βρωμους* Μακεδ. Σάμ. κ. ἄ. *βρωμο* Ἀπουλ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *βρωμος* = δυσωδία τῶν ζώων ἰδίως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὀχείας. Περί τῆς λ. ἰδ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) 344 κέξ.

I) Κακὴ ὁσμὴ, δυσωδία Ἀπουλ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Μακεδ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σάμ. Σύμ. κ. ἄ.: *Ἡβγαγε ἔνα βρωμο* Κρήτ. *Ἐτὸ βοταμὸ 'χουνε ριμένο ἔνα φοπισμένο σκύλλο καὶ δὲ βορεῖ κῆνεις νὰ σιμώσῃ ἀπὸ τὸ βρωμο* Κρήτ. *Ἀσ' σὸ βρωμον 'κ' ἐπόρεσαμε νὰ δᾶβαίνωμε* (ἀπὸ τὸν β. δὲν μπορέσαμε νὰ περάσωμε) Τραπ. Πολ-λὺς *βρωμος* *ἐρχεται 'ποντᾶει χαμαὶ* Κύπρ. || Ἀσμ.

Νὰ σέ 'χαμε 'ς τὸν πόλεμο, 'ς τοῦ μπαρουτιοῦ τὸν [βρωμον,

τοτεσιὰ νὰ θώρεια τῆς γνώσεως σου τὸν δρόμον

Κῶς. β) Μεταφ. πρᾶξις κακὴ, αἰσχροὶ Κύπρ. Συνών. *βρωμοδουλειά* Β 1. 2) Σκώληξ τις Κρήτ.

Πβ. *βρωμα* (ἡ).

